

og deres lærere og en del af elevernes forældre. Den omfattede altså hver femte folkeskole.

Dermed har Folketinget et redskab. Nu ved vi, hvad det handler om, og hvor stort problemet er med de urolige, de adfærdsvanskelige, de forstyrrende børn i skolerne: Hvad er årsagen til denne forstyrrelse og adfærdsvanskelighed, hvor i landet er det særlig slemt, hvilke typer klasser, hvilke typer elever og hvilke typer lærere er med, hvor disse ting er særlig vanskelige?

På den baggrund er det jo naturligt at tage en debat: Hvad skal vi så gøre? Skal vi bare køre videre og ingenting gøre, eller skal vi med det beslutningsgrundlag, vi har fået, gøre noget?

Derfor stillede Det Konservative Folkeparti og Venstre den 27. november 1997 en forespørgsel med præcis den ordlyd, som vi skal drøfte i dag. Men den forespørgsel blev aldrig til noget, for folketingsvalget blev som bekendt udskrevet nogle måneder senere, inden forespørgslen kom på, og så fik vi den aldrig.

Nu skal vi have den. Vi har grundlaget til det 4 år efter, at debatten kørte første gang, og efter at vi nu har fået det grundlag, kan vi få en debat. Skal vi køre videre uden at foretage os noget andet end det, som ministeren har sat i værk, og som jeg i hvert fald på nuværende tidspunkt ikke skønner er noget videre værd, eller skal Folketinget foretage sig noget andet for at løse disse problemer?

Besvarelse

Undervisningsministeren (Margrethe Vestager):

Som hr. Frank Dahlgaard fremhævede, fremlagde Undervisningsministeriet i 1997 undersøgelsen om urolige elever i folkeskolens almindelige klasser.

Undersøgelsens forfattere, professor Niels Egelund og udviklingskonsulent Kim Foss Hansen, konkluderer i indledningen, at der ikke er videnskabeligt bevis for, at der er en væsentlig stigning i gruppen af elever, der forstyrrer undervisningen for sig selv og for andre.

Det billede, undersøgelsen tegner, kan kort sammenfattes i, at 90 pct. af folkeskolens elever aldrig eller næsten aldrig forstyrrer undervisningen, mens 10 pct. forstyrrer fra en fjerdedel af tiden til næsten altid. Undersøgelsen viser også, at der er store forskelle i graden af uro fra skole til skole, og at den er størst på de yngste

klassetrin, og at drenge er markant mere urolige end piger.

Den kvalitative del af undersøgelsen giver nogle klare signaler om, at baggrunden for uro først og fremmest skal findes i de omstændigheder, eleverne vokser op i og placeres i, bl.a. skolen, og at elevernes individuelle karakteristika har mindre betydning. Det er bl.a. den videns om skolekulturens betydning, som ligger til grund for de initiativer, der siden er igangsat i ministeriet.

Der er således etableret et netværk af 32 kommuner, herunder 3 amtskommuner. Netværket har fået navnet Uro-Nettet. Koordineret af Undervisningsministeriet arbejder det netværk med at udvikle forebyggende og indgribende metoder og samarbejdsmodeller, der kan skabe mere rolige skoler. Der arbejdes med, hvordan de urolige elever kan mødes på en konstruktiv og udviklende måde.

De 250 deltagende skoler har ud fra en status over deres skolekultur fået feedback fra projektets konsulenter og har derefter udarbejdet forslag til handleplaner for de ændringer, de vil gennemføre. Kommuner og skoler er nu i gang med at gøre handleplanerne til virkelighed.

Indsatsen drejer sig i særlig grad om at forbedre overgangen mellem børnehave, skole og skolefritidsordning, om at udvikle klassemiljøet og om at udvikle lærernes handlemuligheder. Udviklingen af lærernes personlige ressourcer gennem samarbejde i lærerteam og brug af kollegial vejledning er et meget vigtigt tema i netværket. Der arbejdes på mange skoler med at udarbejde en slags køreplan for indsatsen over for særlige urobørn.

Landets øvrige kommuner og skoler kan hente inspiration og følge Uro-Nettets arbejde på Undervisningsministeriets hjemmeside. Netværksarbejdsformen har vist sig særdeles anvendelig som et forpligtende forum til udveksling af erfaringer og udvikling af ideer til at fremme en uroforebyggende skolekultur. Ud over muligheden for via Internettet løbende at følge de enkelte kommuners og skolers tiltag vil erfaringerne også blive videregivet på konferencer landet over, når projektet afsluttes i år.

Som et andet uroforebyggende initiativ udsendte ministeriet i august måned en mobbemappe til alle landets skoler. Den indeholder spørgeskemaer til eleverne, så skolerne kan gøre status over omfanget og karakteren af mobningen, inden der udarbejdes handlingsplaner med hensyn til at forebygge mobning.